

CUVÂNT DESPRE ORTODOXIE

Sf. Ignatie
Briancianinov,
icoană

Unde nu este Ortodoxie, acolo nu este nici mântuire.

Nu există Ortodoxie nici în învățăturile și filozofările omenești, stăpânite de intelectul mincinos și înșelător, rod al căderii. Ortodoxia este învățătura Sfântului Duh, dată omului de Dumnezeu întru mântuire.

Unde nu este Ortodoxie, acolo nu este nici mântuire. „Oricine va voi să se mântuiască, mai întâi de toate trebuie să se țină de credința sobornicească; iar cine n-o va păstra întreagă și fără de prihană, acela va pieri în veci” (*Simbolul Sfântului Anastasie cel Mare*).

Cugetarea omenească inclusă în învățătura credinței creștine se numește erezie. Toate învățăturile omenești, cuprinzând propria cugetare inspirată din intelectul înșelător, din înțelepciunea trupească a oamenilor strecurate abil în învățătura despre Dumnezeu, descoperită de Dumnezeu, pricinuesc moartea veșnică. Cugetarea omenească inclusă în învățătura credinței creștine se numește erezie, iar urmarea acestei învățături – rea-credință...

Inima lor cea nesocotită s-a întunecat – spune Apostolul despre înțelepții care s-au abătut de la adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu – zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni; de aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimii lor... ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună; pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară.

Patimi de ocară înseamnă felurile patimi ale desfrânării. Apollinarie era stăpânit de patima destrăbălării. Eutihie era orbit mai cu seamă de pofta de arginți, iar destrăbălarea lui Arie întrecea orice închipuire.

Ereziile, fiind o lucrare trupească, rod al înțelepciunii trupești, sunt născoceli ale duhurilor necurate.

„Feriți-vă de eresurile cele împotrivoare lui Dumnezeu” – zice Sfântul Ignatie Teoforul – deoarece prin însăși natura lor, acestea sunt născociri diavolești ale șarpelui plin de toată răutatea. Nici nu este de mirare: duhurile necurate au căzut de la înălțimea demnității duhovnicești; ele au căzut în cugetarea trupească de la cea duhovnicească.

La oameni, binele este amestecat cu răul, și de aceea devine netrebuincios; la duhurile necurate precumpănește și acționează numai răul. Cel mai mare păcat al lor era ura nestăvilită față de Dumnezeu, exprimată printr-o strașnică și neîncetată hulire a Lui.

În trufia lor, demonii s-au ridicat mai presus de Dumnezeu însuși. Ei au prefăcut ascultarea de Dumnezeu, firească fapturilor vii, într-o sălbatică împotrivire, într-o vrajbă de neîmpăcat. De aceea căderea lor este atât de profundă, iar plaga morții veșnice, hărăzită lor, este incurabilă. Patima lor esențială este mândria. Ei sunt prea plini de o nemaipomenită și neroadă vanitate.

Erezia este o armă de temut în mâinile demonilor! Cu ajutorul ereziilor, aceștia au dus la pierzanie popoare întregi; răbindu-le pe neobservate creștinismul, ei l-au înlocuit cu o doctrină blasfemitoare și i-au conferit acestei ucigătoare învățături titlul de creștinism

reformat, veritabil, purificat.

Erezia este un păcat făptuit în special de către intelect. Acest păcat, fiind acceptat cu mintea, se transmite duhului, se răspândește în tot trupul, păgânindu-l în întregime, întrucât acesta are însușirea de a se păgâni și a se molipsi prin comunicare cu duhurile necurate.

Păcatul acesta trece neobservat și pare de neînțeles pentru cei ce nu cunosc îndeajuns creștinismul. Iată de ce, în mrejele sale cad cu atâta ușurință: simplitatea, candoarea, necunoștința, mărturisirea superficială și indiferență a credinței creștine.

Ereziile mai apropiate de ateism sunt mai lesne de recunoscut și de lepădat decât ereziile nu prea depărtate de dreapta credință, și de aceea mai acoperite.

Împăratul roman, marele Constantin, cel egal cu apostolii, într-o scrisoare către Sfântul Alexandru, Patriarhul Alexandriei, acuzatorul ereziarhului Arie, îl roagă să curme disputa ce turbura liniștea și pacea, prin cuvinte deșarte.

Dar, prin aceste cuvinte numite deșarte, era tăgăduită Dumnezeirea Domnului Iisus Hristos, era desființat creștinismul.

Iată cum necunoștința, și în cazul acestui bărbat sfânt, râvnitor, fusese înșelată prin viclenia ereziei, nerecunoscută de el.

(Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov)